

สารสไมสรนักรศึกษา

แสงธรรม

ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 ปีการศึกษา 2553

คนแสงธรรม :

บาทหลวง
ชาติชาย พงษ์ศิริ
อธิการบดี

ศึกษาศัยแสงธรรม

หน้า 3

• ดึก้าคหนึ่ง

บนหนทางกลับบ้าน

หน้า 2

• @ตสนาม

เบตงไม่สคมรตงเท้า

หน้า 5

• ประสบการน้

แบบนายชุมทาบาค

หน้า 6

ฉีกก้าวหนึ่งบนหนทางกลับบ้าน

โดย ผู้نحنิน

เมื่อใกล้สิ้นปี มันคือช่วงเวลาของการประเมินผลทางเดินที่ผ่านมา การสัมมนา การประชุม เพื่อการประเมินผลของหน่วยงาน องค์กรต่างๆ ในสังคม ซึ่งต่างต้องหันกลับมามองอีกครั้งที่เป้าหมายของตนเมื่อเริ่มต้น จากวันนั้นถึงวันนี้ เราต่างเดินทางมาไกล เราไปถึงไหนกันแล้ว พลาดเป้าหมายบ้างหรือไม่ และนี่ คือความจำเป็น ที่เราต้องยอมรับว่า “เมื่อเดินทางมาไกล การกลับสู่บ้านเกิด จะช่วยให้เราไม่ลืมหอกเหง้าของเรา”

วิทยาลัยแสงธรรมของเราก็เช่นเดียวกัน ในปีการศึกษานี้ ซึ่งไม่ใช่เพียงช่วงเวลาเมื่อปลายปีย่างเข้ามาเท่านั้น แต่มันเป็นช่วงเวลาที่เราให้หันมาให้ความสำคัญ กับการทบทวนไตร่ตรองหนทางที่ก้าวผ่านมา ซึ่งไม่ใช่ช่วงเวลาสั้นๆ เมื่อปลายปีมาถึง แต่เป็นช่วงเวลาที่ควรดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่วันนี้ และตลอดไป ที่เราจะหมั่นทบทวนหนทางที่ก้าวผ่านมา ที่เราบอกว่า “มีแต่ความรักของพระองค์”

เมื่อผมได้รับการขอร้องจากสารนิยามกร ให้ช่วยเขียนบทความเพื่อสารสโมสรมนี้ สิ่งที่ผมคิดเป็นคำถามให้กับตนเองก็คือ “เราชาวแสงธรรมที่ร่วมทางกันมา บัดนี้ เรากำลังจะไปไหน?” นี่เป็นคำถามที่แสดงให้เห็นว่า มันถึงเวลาแล้วใช่ไหม ที่เราชาวแสงธรรม บนหนทางหลายสิบปีที่ผ่านมา ซึ่งเรามีอุดมการณ์ร่วมกันนั้น บัดนี้ เมื่อเวลาผ่านมานานเพียงนี้แล้ว เราเดินทางมาไกล และไกลมากแล้ว คงเป็นเวลาที่เหมาะสมที่เราจะมีโอกาสหันกลับมาทบทวนหนทางที่ก้าวมาด้วยกัน เรามาถูกทางหรือไม่ เราพลาดเป้าหมายของเราบ้างหรือไม่ นั่นคงหมายความว่า มันได้เวลาแล้ว ที่ผู้มีศักยภาพในการคิดที่เรียกว่า “มนุษย์” นั้น จะหันกลับมาและทำการหนึ่งที่เราเรียกว่า “ฟื้นฟู” ชีวิตของเราอีกครั้ง เพื่อเราจะรู้ว่า วันนี้ เราพลาดเป้าหมายของเราบ้างหรือไม่ เพื่อจะได้มันคงและไม่หลงทางไปไกลบนหนทางเบื้องหน้าเรา เราจึงต้องกลับไปเยี่ยมบ้านบ้าง

จากควันรูป ซึ่งเกิดขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจศรัทธาของมนุษย์ ที่วันนี้มันกลับเปลี่ยนไปเป็นเพียงเครื่องมือตั้งเวลาให้รูปไฟฟ้าที่ไร้ควัน เหมือนไร้ชีวิตจิตใจ ให้มันทำงานเหมือนถูกจุดขึ้น ในเวลาเดียวกันกับที่แต่ก่อนเป็นช่วงเวลาศักดิ์สิทธิ์ ที่มนุษย์มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า จากหนทางสายเดิม ที่ถูกหลานเคยเดินทางมาเยี่ยมผู้บังเกิดเกล้าของเขา วันก่อน บัดนี้มันคงเหลือเพียงสัญญาณที่มองไม่เห็น กลายเป็นเพียงข้อความที่ส่งมา

เหลือเพียงเสียงที่สนทนากันเท่านั้น ไม่มีการพบหน้าทักทายกันเหมือนแต่ก่อนอีก ศาสนาเป็นเหมือนผ้าอ้อมเด็ก ที่ใช้แล้วถูกโยนทิ้งไป เพราะไม่มีประโยชน์อีกแล้ว

ปรัชญาการศึกษาที่ว่า “การศึกษาที่มุ่งพัฒนาคนทั้งครบ ร่างกายจิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม เพื่อจะได้เป็นคนบริบูรณ์ ชีวิตคือการรู้จักความจริง และรักความดี เพื่อบรรลุถึงสันติสุข และความเจริญถาวร สัมพันธภาพ ระหว่างชีวิต กับความเชื่อทางศาสนา วัฒนธรรมกับพระวรสาร ความรู้กับคุณธรรมเป็นจิตสำนึกของมนุษย์ทุกคน”

นี่เป็นปรัชญาการศึกษา ซึ่งผมได้ยืมมาจากโรงเรียนคาทอลิกหลายโรงเรียน ผมคิดว่าปรัชญานี้ เป็นปรัชญาการศึกษาคาทอลิกที่ยิ่งใหญ่ และมีความหมายที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยืมมาเป็นเหมือนแผนที่ในการเดินทางของการจัดการศึกษาคาทอลิก เป็นเหมือนเป้าหมายสำคัญ ของการจัดการศึกษาในโรงเรียนคาทอลิก แต่หากวันนี้ หากเราหันมามองและทบทวนแนวคิดนี้ ซึ่งเกิดจากการคิดที่ได้รับการกลั่นกรองออกมาโดยมนุษย์ผู้มีปัญญา ด้วยเวลาไม่เพียงแค่สองสามนาทิต แต่ต้องใช้เวลาาน เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่จะใช้เป็นแนวทาง เป็นบ่อเกิดผลผลิตแห่งการจัดการศึกษา ผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพให้กับสังคมและประเทศชาติ แต่วันนี้ อุดมการณ์ของเราที่ยังคงอยู่ เพื่อต่องานการของพระคริสตเจ้าในด้านการสร้างสรรค์และการไถ่กู้... โอ้... มันช่างเป็นความคิดที่ยิ่งใหญ่เสียนี้กระไร แต่หากในความเป็นจริงนั้น มันถึงเวลาแล้วหรือยัง ที่เราต้องทำการฟื้นฟูงานของเรา และทำให้การฟื้นฟูนั้นเป็นการฟื้นฟูที่ต่อเนื่อง เพื่อเราจะไม่พลาดจากเป้าหมายที่เราได้ตั้งเอาไว้ ทำสิ่งเหล่านี้ให้มันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาในชีวิตของเรา

วันฉลองคริสต์มาสของคริสตชน ซึ่งเป็นวันฉลองของชาวโลกไปแล้ว คงให้ความหมายกับเราชาวแสงธรรมเป็นพิเศษ ในปีการศึกษานี้ ซึ่งเป็นปีแห่งการฟื้นฟูของสถาบันของเรา การรับสภาพมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงเป็นปรีชาญาณสูงสุดและล้ำค่า ได้ยกระดับมนุษย์ผู้มีศักยภาพในการคิด และการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์ได้ให้คำตอบด้วยแบบอย่างที่เป็นวิถีชีวิต กลับกลายมาเป็นคำตอบ แนวทาง และวิถีชีวิตที่งดงามให้กับเราทุกคน ความจริงที่เป็นผลผลิตจากความเชื่อและเหตุผล บัดนี้ ต้องกลับกลายเป็นเท้าสองข้างที่ก้าวเดินไปด้วยกันอย่างมีคุณภาพ นำเรา

สู่ความจริงสูงสุดที่สติปัญญาของมนุษย์ไ้หา คือบ้านแท่นนิรันดรของเรา ขอปรีชาญาณเที่ยงแท่นนิรันดร เป็นสันติภาพและความดี ในหัวใจของเรา.

(อ่านเทียบฉบับที่ 1)

คนแสงธรรม

บาทหลวงชาตชาย พงษ์ศิริ

บ้านแสงธรรม...เป็นบ้านที่หล่อหลอมชีวิตพระสงฆ์มากมาย หลายต่อหลายคน ในเวลาที่ฝึกฝนตนเอง และได้รับการอบรมอยู่ภายในบ้านแสงธรรมในอดีตนั้นจะได้ยินผู้ให้การอบรมพูดอยู่ให้ได้ยินอยู่เสมอว่า “บ้านแสงธรรมไม่ใช่หอพัก” แต่ให้คิดอยู่เสมอว่าเป็น “บ้าน” ของพวกเราทุกคน และในฐานะที่เป็น “คนแสงธรรม” คนหนึ่ง ก็คิดว่า แสงธรรม เป็นบ้านของพวกเราทุกคนอย่างแท้จริง คิดถึงประวัติศาสตร์ หรือเหตุการณ์ในอดีตในขณะที่เป็นสามเณร ถ้าจะถามว่าคุณพ่อมีประวัติอย่างไรในบ้านแสงธรรม ก็ต้องบอกได้อย่างชัดเจนว่า เป็นเหมือนสมาชิกคนหนึ่งที่อยู่ในบ้าน อยู่ในกระบวนการของการอบรมศึกษา และที่สำคัญก็คือมีพระสงฆ์ผู้ให้การอบรมทุกคนที่ทำหน้าที่เหมือนกับเป็น “พ่อ” อย่างแท้จริง ช่วยหล่อหลอมชีวิตของสมาชิกภายในบ้านทุกคนด้วยความรับผิดชอบที่จะทำให้เราเป็นพระสงฆ์ที่ดีในอนาคต ช่วงที่อยู่ในบ้านแสงธรรมขณะที่เป็นสามเณรนั้น จำได้ว่าเวลาทั้งหมดได้ใช้ไปกับสิ่งที่ทางบ้านแสงธรรมกำหนดไว้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาของการสวดภาวนา ฝึกฝนชีวิตจิต การเรียนที่วิทยาลัย การเล่นกีฬา การดำเนินชีวิตร่วมกับเพื่อนพี่น้องสามเณรด้วยกัน และก็มีโอกาสได้ฝึกประสบการณ์ชีวิตผู้อภิบาลในระหว่างปิดภาคฤดูร้อนบ้าง และในปีท้าย ๆ ของการได้รับการฝึกอบรม ยังคงคุยกันในบรรดาพระสงฆ์อยู่เลยว่า สมัยเราเป็นเณร โอกาสฝึกประสบการณ์ผู้อภิบาลภายนอกบ้านแสงธรรมมีน้อยกว่าปัจจุบันมากเลย ต้องยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่า หลายๆ อย่างที่โลกก้าวหน้าไปมากในวันนี้ วันนั้นในอดีตเราไม่มี ดังนั้นประวัติแบบ รวบรวมๆ ก็คือ ฝึกฝนชีวิตแบบสามเณร เรียน และที่ควบคู่กันไปในชีวิตประจำวันก็คือ “เล่นกีฬา” หรือถ้าจะไม่ให้ดูมองว่าเป็นคนชอบหรือเอาแต่เล่น ก็ต้องบอกว่าชอบออกกำลังกาย เอาเป็นว่าประวัติในบ้านแสงธรรมง่าย ๆ ก็คือ เป็นสมาชิกในบ้าน ที่มีพ่อ มีพี่ มีน้อง มีครอบครัวที่ทุกคนมีเป้าหมายชีวิตเดียวกัน คือฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้อภิบาล เป็นนายชุมพาบาลที่ดีตามแบบอย่างพระคริสต์ แม้ทุกวันนี้ความคิดนี้ยังคงอยู่ไม่เปลี่ยนแน่นอน

ประทับใจอะไรในครอบครัวแสงธรรม ก็ต้องบอกว่า ประทับใจที่เป็น “บ้านอบรม” ชีวิตและบรรยากาศสัมผัสได้ว่าเป็นครอบครัวที่มี พ่อ มีพี่ มีน้อง และกิจกรรมต่างๆ ก็คือได้ว่าบรรยากาศเป็นแบบนี้จริง ๆ

เป็นอธิการบดี ถามว่า รู้สึกอย่างไร ต้องขอบอกว่ามากกว่าความรู้สึก แต่ต้องบอกถึงจิตสำนึก สำนึกว่า “เป็นหน้าที่” ที่จะต้องร่วมมือกับบรรดา เพื่อน พี่น้อง พระสงฆ์ และบุคลากร และน้องๆ สามเณร หรือนักศึกษาทุกคนทำให้ การศึกษาอบรมภายในสถาบันแห่งนี้เพื่อเป็นการเตรียมชีวิตผู้อภิบาลที่ดีตามแบบอย่างพระคริสต์ และแน่นอน เพื่อหน้าที่ผู้อภิบาลที่ดีในปัจจุบันและในอนาคต

“การเป็นนายชุมพาบาลที่ดี...ตามแบบพระคริสต์” เป็นสิ่งที่ต้องฝังรากลึกในจิตสำนึกของบรรดาสามเณรในวันนี้ทุกคน และต้องยอมรับความเป็นจริงอย่างหนึ่งว่า สังคมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามที่ใครๆ ก็คิดคล้ายๆ กันแบบนี้ แต่สิ่งที่ต้องยอมรับความเป็นจริงด้วยว่า “การเป็นนายชุมพาบาลที่ดี...ตามแบบพระคริสต์” นั้นจะเปลี่ยนไม่ได้ และจะไม่เปลี่ยนแปลงแน่นอน ยังสำคัญ และจำเป็น อยู่ที่ว่า จะดำเนินชีวิตอย่างไรที่จะทำ “การเป็นนายชุมพาบาลที่ดี...ตามแบบพระคริสต์” ปรากฏในชีวิตของพวกเราทุกคนในโลกปัจจุบัน จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการไตร่ตรองตนเองโดยอาศัยพระวาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์อยู่เสมอ

หน้าที่อธิการบดี และภาระงาน ในปัจจุบัน เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายซึ่งสำนึกอยู่เสมอว่าไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่คนเดียวตามลำพัง และต้องบอกว่า เบื้องต้นแบบองค์กรต่างๆ ไป เรามีทีมงาน และแบบเฉพาะทาง เรามีมากกว่าการทำงานเป็นทีม เพราะเราทุกคนภายในสถาบันปฏิบัติหน้าที่ด้วยบรรยากาศของการเป็น “พี่น้อง” มีความเป็นครอบครัว ซึ่งสมาชิกทุกคนได้ร่วมรับผิดชอบหน้าที่นั้น และร่วมกันสร้างบรรยากาศแบบพี่น้องในการปฏิบัติหน้าที่อย่างแท้จริง ถ้าทำงานเป็นทีม และในทีมเป็นแบบพี่น้องกัน “ความเป็นทีม และความเป็นพี่น้อง จะช่วยให้เราก้าวเดินไปด้วยกัน”

ฝากไว้ให้คนแสงธรรม “สำนึกว่าแสงธรรมเป็นบ้าน” บ้านที่สร้างเราทุกคนเป็น “นายชุมพาบาลที่ดีตามแบบพระคริสต์” ให้แต่ละคนบอกกับตนเองอยู่ตลอดเวลา ใครๆ จะบอกเราก็ล้านครั้งก็ไม่เกิดผลเท่ากับเราแต่ละคนบอกกับตนเองแน่นอน ถ้าเราบอกกับตนเองได้อย่างนั้นตลอดเวลา ชีวิตของเรา ก็จะทุ่มเท มุ่งมั่น ให้ตนเองเป็น “นายชุมพาบาลที่ดีตามแบบพระคริสต์” ซึ่งเป็นเป้าหมายอย่างแท้จริงของทุกคนที่ดำเนินชีวิตใน “แสงธรรม” บ้านแห่งการอบรม ฝึกฝนตนเองของเราทุกคน.....

คุณพ่อชาตชาย พงษ์ศิริ
อธิการบดีวิทยาลัยแสงธรรม

1

11

- 1. 01-11-2010 ประชุมนักศึกษาเปิดภาคเรียนที่ 2
- 2. 5-7-11-2010 ตัวแทนนักศึกษาร่วมค่ายศึกษาวิถีชุมชนคนตัวอย่างแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง
- 3. 08-11-2010 บริจาคโลหิต (วันพ้อ)
- 4. 09-11-2010 ประชุมคณะกรรมการสโมสรฯ ครั้งที่ 3

3

2

5. 24-11-2010 เวทีทรรสนะเรื่องพระสงฆ์ และงานอภิบาลในโลกดิจิทัล

6. 01-12-2010 สัมมนาวิชาการ(เทววิทยากับ ผู้อภิบาล)-และงานไบเบิลคอนเทสต์

7. 03-12-2010 งานเทิดเกียรติพระเจ้าอยู่หัว

8. 03-12-2010 งานบำเพ็ญประโยชน์(วันพ้อ)

9. 05-12-2010 งานกีฬาเยาวชน(ชาติพันธ์)

10. 10-12-2010 พิธีประสาทปริญญาบัตร รุ่นที่ 6-7

11. 17-12-2010 งานคริสต์มาสสัมพันธ์

12. 03-02-2011 กีฬาสี

4

5

9

7

7

6

12

8

Seangutham Activity

10

2010

๑๑๑๑๑๑๑๑ : เบตงไม่สมควรองเท้า

ยอดหญ้ายามเช้ากับเท้าที่ไร้รองเท้า นอกจาก จะช่วยทำให้รู้สึกว้าว “ตัวเองใกล้โลกมากขึ้น” ฝ่าเท้าเปล่าที่ได้เหยียบย่างอยู่บนผืนดินโดยไม่ผ่านตัวกลางใด ๆ ยังช่วยทำให้รับรู้ถึงความรู้สึกของตัวเอง รวมทั้งความเป็นจริงหลายอย่างในชีวิตมนุษย์ได้ดีขึ้นด้วย เมื่อเอ่ยถึง “การได้พบกับความเป็นจริงในชีวิต” บางมุมในรอยหยักของผมก็พลันผุดคิดถึงประสบการณ์หนึ่งเมื่อสามปีที่แล้ว ภาพของวันวารยังคงคุ้งค้ำดาวกับว่าเฟิงจะเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้

ผมจำได้ว่า ณ เวลานั้น มีความสับสนมากมายกำลังวิ่งวนชนกันอยู่ในหัว ทั้งเรื่องพระ เรื่องชีวิต และเรื่องความรัก เพราะยังคิดไม่ตกและหาข้อสรุประหว่างกันไม่ได้ ว่า “อะไรคือความหมายของการมีชีวิตอยู่ในฐานะของผู้รับใช้พระเจ้า และจะเลือกอะไร” และขณะที่กำลังครุ่นคิดเพราะวางไม่ลง คิดไม่ตก เงื่อนไบบางประการในชีวิตก็เรียกร้องให้ผมต้องหยุดคิดเรื่องเหล่านี้ชั่วคราว เพราะมีภารกิจสำคัญกว่าที่รอให้ต้องไปทำ แต่ด้วยความที่ยังวางมันไม่ลง ผมจึงตัดสินใจยึดความสับสนทั้งหมดลงกระเป๋าคำคิด และออกเดินทางไกลกว่าหนึ่งพันสองร้อยกิโลเมตรจากกรุงเทพฯ มุ่งหน้าตรงไปบนถนนทางหลวงหมายเลขสี่ ไปที่อำเภอเล็ก ๆ ติดชายแดนมาเลเซีย ตามที่ได้นัดหมายไว้กับพระสงฆ์ธรรมทูตรุ่นพี่ซึ่งทำงานอยู่ที่นั่น พร้อมกับปณิธานในใจว่า “อีกสามเดือนข้างหน้า ก่อนที่จะกลับขึ้นมากรุงเทพฯ กระเป๋าคำคิดของผมจะต้องถูกจัดอย่างเป็นระเบียบ เพื่อพร้อมสำหรับการตัดสินใจบางอย่างในชีวิตของผม”

และเพื่อไม่ให้ความสับสนเหล่านี้มารบกวนจิตใจมากจนเสียการเสีงาน ผมตั้งใจว่า ตลอดสามเดือนที่ลงไปอาศัยอยู่ในอำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้ ผมจะพยายามที่จะดำเนินชีวิตอย่างดีที่สุดเท่าที่ชีวิต ณ เวลานั้นจะเอื้ออำนวยให้ทำได้ ผมจะออกจากตัวเอง ออกแรง เปิดใจ ยอมรับ และยอมรับสิ่งใหม่ ประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอย่างดี และคิดว่าผมคงมีเวลาว่างมากพอด้วยเช่นกันที่จะจัดการกับกระเป๋าคำคิดของผม แต่พอได้ทุ่มเทและลงมือทำตามความตั้งใจที่มี ก็ทำให้พบว่า ผมเองไม่มีเวลาพอที่จะนั่งลงและคิดถึงเรื่องสับสนทั้งหลายเหล่านี้

ที่นอนรอผมอยู่ในกระเป๋าคำคิดนั้นเลย กว่าจะนึกถึงมันได้และเปิดออกดู ความคิดที่วางไม่ลงก็ไม่ได้อยู่ในกระเป๋านั้นแล้ว เพราะมีสิ่งใหม่ที่เข้ามาแทนที่จนเต็มกระเป๋าคำคิด นั่นคือ ความรักที่มีต่ออำเภอเล็ก ๆ ที่มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า “เบตง”

ถ้าเปรียบ “เบตง” เป็นคน เธอคงเป็นหญิงสาวที่มีหน้าตาคนเข้มแบบคนแขก ขาวหมวยแบบสาวจีน สวมชุดไทยสไบเฉียง เป็นสาวงามที่เต็มไปด้วยความน่ารักสดใสเสมอ เธออ่อนหวานในกิริยา แต่ก็ซ่อนด้วยความขี้เล่นซุกซนอยู่ในแววตา เบตงมีเสน่ห์ที่ในทุกมุมของความเป็นของเธอ ทั้งในวิถีการดำเนินชีวิต ในความหลากหลายทางประเพณีและวัฒนธรรม และแม้ในการพูดจาปราศรัย คำสร้อยห้อยท้ายประโยคที่เธอใช้ไม่ว่าจะเป็น “หว่าอ แกะ เบล่อ แล นิ” ก็นับว่าเป็นเสน่ห์ของเธออย่างน่าประหลาด ผมเชื่อว่า ถ้าคุณเป็นผม คุณก็จะหลงรักเบตงแบบที่ผมรักอย่างแน่นอน

แม้เบตงจะไม่ใช่คนจริง ๆ แต่การได้อยู่ที่เบตงก็เหมือนกับได้อยู่ใน “ที่ซอบ ๆ” ทั้ง ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ ผมเชื่อว่าประสบการณ์มากมายในวันเหล่านั้น ล้วนมาจาก “องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่รักของผม” ที่ทรงพระทัยดีและเป็นผู้ทรงถอดรองเท้าข้างทางความคิดออกจากเท้าของผม ทรงอุ้มผมขึ้นไว้ในพระอุระของพระองค์ ก่อนจะวางผมลงอย่างนุ่มนวลที่สุดที่เบตง เพื่อให้ผมได้ใช้หัวใจและเท้าเปล่าก้าวเดินไปบนผืนดินของเบตง และเมื่อผมเปิดใจ ต้อนรับพระประสงค์ด้วยการทุ่มเทหมดใจใกล้โลกที่เบตง พระองค์ทรงทำให้ผมหลุดพ้นจากความสับสนที่รุมเร้าในชีวิต และทรงนำให้ผมไปพบกับคำตอบว่า “อะไรคือความหมายและเหตุผลสำหรับการมีชีวิตอยู่ของผม?”

พระเจ้าครับ ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยให้ผู้ต่ำต้อยอย่างผมทราบว่า ไม่จำเป็นต้องมีหน้าบาน ๆ หรือ สมอโต ๆ ก่อนจึงเป็นผู้เหมาะสมในงานของพระองค์ แต่ทรงเรียกร้องผู้รับใช้ที่มีหัวใจโต ๆ คิดดีเพื่อจะได้เปิดใจ ยอมรับ และยอมรับในความเป็นของมนุษย์คนอื่น เพื่องานประกาศข่าวดีของพระองค์จะได้ไปถึงทุกคน ไม่ว่าจะจนหรือรวย มีการศึกษาดีหรือไม่มีการศึกษาเลย ผมกำลังพยายามและเป็นอยู่ครับ

ปล. พระเจ้าครับ ตอนนี้ผมเลิกสวมรองเท้าแล้ว และกำลังเดินด้วยเท้าเปล่า เหมือนกับที่พระองค์ทรงนำผมเดินใน “เบตง” ครับ

ประสบการณ์แบบนายชุมพาบาค

ช่วงวันที่ 17 – 24 ตุลาคม พ.ศ. 2553 ผมได้มีโอกาสเดินทางไปร่วมสัมผัสชีวิตชาวบ้านกับค่ายแพร่ธรรมสัตยูจรที่จังหวัดลำปาง ที่หมู่บ้านแม่คำหล้า หมู่บ้านแม่คำหล้าเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ซึ่งอยู่บนภูเขาสูง ชาวบ้านส่วนใหญ่ทำการเกษตร ทำไร่ ทำนา ปลูกข้าวโพด ปลูกพริก ชาวบ้านที่นี่มักไปช่วยกันทำงานในไร่ของเพื่อนบ้าน ชีวิตที่หมู่บ้านนี้จึงดำเนินไปตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในเรื่องของเศรษฐกิจพอเพียง อีกสิ่งหนึ่งที่น่าประทับใจสำหรับหมู่บ้านนี้ คือ ความเชื่อความศรัทธาที่มีต่อพระเจ้า หมู่บ้านนี้มีทั้งหมด 70 กว่าครอบครัว ส่วนใหญ่เป็นคาทอลิก มีเพียง 2 ครอบครัวที่ไม่ได้เป็นคาทอลิก หมู่บ้านนี้มีตัวแทนครูคำสอน 2 คน ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้นำชาวบ้าน ให้ประกอบกิจศรัทธาต่างๆ เช่น การสวดสายประคำ การรำพึงพระวาจา ช่วงที่ผมไปเป็นช่วงเดือนของแม่พระ ชาวบ้านได้รวมตัวกันไปสวดสายประคำตามบ้าน สวดทุกคืนจนครบทุกบ้าน ผมก็มีโอกาสได้เป็นผู้นำสวดสายประคำด้วยปกติชาวบ้านจะสวดเป็นภาษาท้องถิ่นของตนเอง คือ ภาษาอาข่า แต่วันนี้ต้องสวดเป็นภาษาไทย เพราะผมสวดภาษาของพวกเขาไม่ได้ ทุกครั้งที่มีโอกาสได้ไปร่วมภาวนากับชาวบ้าน ผมก็ได้เห็นถึงความตั้งใจและการมีส่วนร่วมในการภาวนาทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ตั้งใจสวดภาวนาอย่างดี ส่วนในวันอาทิตย์นั้น โดยปกติแล้วจะมีพระสงฆ์มาถวายมิสซาให้เดือนละ 1 ครั้ง ส่วนสัปดาห์ที่ไม่มีพระสงฆ์มาถวายมิสซา ชาวบ้านก็จะมาร่วมสวดภาวนาและฟังพระวาจาโดยมีตัวแทนครูคำสอนทั้ง 2 ท่านนำภาวนาและแบ่งปันพระวาจาให้ชาวบ้านฟัง

นอกจากการทำหน้าที่เป็นผู้นำในเรื่องของความเชื่อความศรัทธาแล้ว ตัวแทนครูคำสอนทั้ง 2 ท่านก็เป็นที่รักและเคารพของชาวบ้านอย่างมาก และเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตตามคุณค่าแห่งพระวรสาร สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมเห็นถึงชีวิตของนายชุมพาบาคในตัวเอง ตัวแทนครูคำสอนทั้ง 2 ท่านซึ่งพระเป็นเจ้าทรงช่วยเหลือเขาให้มีชีวิตที่เป็นแบบอย่าง และมีความเชื่อ ความศรัทธาอย่างซื่อสัตย์ต่อพระองค์

รูปแบบชีวิตในหมู่บ้าน / ความสัมพันธ์ ในหมู่บ้าน / อุปสรรค

รูปแบบการดำเนินชีวิตในหมู่บ้านแม่คำหล้านี้ ส่วนใหญ่ชาวบ้านอยู่แบบพึ่งพาอาศัยกัน มีการปลูกพืชผักสวนครัวไว้รับประทานในครอบครัว

ส่วนใหญ่แล้ว ชาวบ้านที่หมู่บ้านแม่คำหล้านี้ทำอะไร ทำนา และทำการเกษตร วิธีชีวิตจึงเป็นแบบพอเพียงและเรียบง่ายแบบพออยู่พอกิน นอกจากการทำไร่ ทำนา และทำการเกษตรแล้ว ชาวบ้านก็ยังเก็บผลไม้ป่ามารับประทานด้วย เพราะหมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านที่ล้อมรอบด้วยภูเขา การล่าสัตว์และการหาของป่าจึงทำได้ไม่ยาก หลังจากที่ทานอาหารเช้าแล้วก็เริ่มออกเดินทางจากบ้านไปที่ทำงานก็ประมาณ 4 กิโลเมตร บางครอบครัวที่มีรถมอเตอร์ไซค์ก็ขี่ไป แต่ครอบครัวที่ไม่มีก็ใช้การเดินทางเท้า ผมมีโอกาสได้ร่วมทำงานกับชาวบ้านด้วย แค่เดินไป 4 กิโลเมตรก็เหนื่อยแล้ว นี่ยังไม่คิดถึงเวลาเดินกลับที่ต้องเดินอีก 4 กิโลเมตร แต่เมื่อได้ทำงานและอยู่กับชาวบ้าน ผมก็มีความสุขเพราะชาวบ้านใจดี น่ารัก และเป็นกันเอง อาหารเที่ยงชาวบ้านจะทานที่ภูเขา ลืมบอกไปว่า ไปทำงานเก็บข้าวโพดบนภูเขา เมื่อหนังท้องตึง หนังตา ก็เริ่มหย่อน ก็พักเอาแรงและตอนบ่ายก็เริ่มทำงานกันต่อ ทำจนถึงเย็นประมาณ 5 โมง ก็เก็บข้าวเก็บของเดินทางกลับบ้าน

เมื่อถึงบ้านก็เตรียมอาหารเย็น ประมาณ 1 ทุ่มก็รับประทานอาหารเย็น เป็นอาหารเย็นที่แสนอร่อยท่ามกลางแสงเทียนและแสงจันทร์

ที่หมู่บ้านนี้ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ ชาวบ้านจึงนอนแต่หัวค่ำ และตื่นแต่เช้า แต่ในช่วงเดือนแม่พระหรือเทศกาลคริสต์มาส ชาวบ้านจะไปร่วมสวดภาวนา ร้องเพลงอวยพร และให้กำลังใจเพื่อนบ้านทุกครอบครัว นี่ก็เป็นรูปแบบชีวิตของชาวบ้านที่หมู่บ้านแม่คำหล้าแห่งนี้

ข้อคิดที่ได้รับจากการมาสัมผัสชีวิตนี้

หลังจากที่ผมได้มีโอกาสที่ดี ร่วมเดินทางไปกับค่ายแพร่ธรรมสัตยูจร ก็ทำให้ผมได้เข้าใจ และเห็นถึงความสำคัญ

ของงานอภิบาล และชีวิตของการเป็นธรรมทูต จากวันแรกที่ต้องเดินทางเข้าหมู่บ้านด้วยเท้าเป็นระยะทาง 5 กิโลเมตร พร้อมกับสภาพอากาศที่เย็นและฝนตกบ่อย ๆ ทำให้นึกถึงเวลาที่บรรดาธรรมทูตยุคแรกมาทำงาน การเดินทางคงไม่สะดวกสบาย และคงจะลำบากมากกว่าปัจจุบัน เมื่อมาถึงที่หมู่บ้านแล้ว ชาวบ้านก็ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ในช่วงเวลา

ที่อยู่ในหมู่บ้าน ชาวบ้านก็ให้เกียรติและความเป็นกันเอง ผมได้เห็นความรัก และความห่วงใยที่ชาวบ้านมีต่อกัน ถึงแม้ว่าหมู่บ้านนี้จะไม่มีไฟฟ้าใช้ แต่สิ่งที่มาทดแทนไฟฟ้า คือ ความ เป็นครอบครัวและสังคม ชาวบ้านมีเวลาอยู่กับครอบครัวและ เพื่อนบ้านมากขึ้น ทำให้ผมคิดถึงสภาพชีวิตของคนในเมือง ที่มีแต่ความวุ่นวาย และไม่มีเวลาอยู่ด้วยกัน ตกค่ำต่างคนก็เหนื่อย จากการทำหน้าที่ของตนเอง บางคนก็ออกไปเที่ยวพักผ่อน บางคนดูทีวีที่บ้าน เทคโนโลยีเหล่านี้ทำให้คุณค่าของความเป็น ครอบครัวลดน้อยลงไป และทำให้ไม่มีเวลาอยู่ร่วมกัน เพราะ ต่างคนก็ต่างทำในสิ่งที่ตนเองชอบ เพราะว่า ทางเลือกมีเยอะ แต่ ชาวบ้านที่นี่ไม่มีทีวี ไม่มีไฟฟ้า สิ่งที่สำคัญคือการอยู่ร่วมกัน และ มีเวลาพูดคุยกันในครอบครัว อีกอย่างหนึ่งคือ ชาวบ้านเป็นแบบ อย่างให้ผมในเรื่องของความเชื่อและความศรัทธา มีการรวมตัว กันภาวนา และแบ่งปันพระวาจา ถึงแม้จะอยู่ในที่ห่างไกล แต่ ความรักของพระเจ้าที่จะทำให้บุคคลใดหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง รู้จักพระองค์นั้น ไม่มีขอบเขตและที่สิ้นสุด ขอเพียงแต่มีความ เชื่อและปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ ไม่จำเป็นต้องมีเงิน ทองมากมาย หรือเทคโนโลยีต่าง ๆ ก็ทำให้ชีวิตของเรามีความ สุขได้ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ผมรู้สึกประทับใจและทำให้ผมได้ ข้อคิดที่ดีหลายอย่างจากหมู่บ้านแม่คำหล้าแห่งนี้...

Bonus Pastor (นายชุมพาบบาลที่ดี)

โดย ว.ศรีแก้ว

“แกะของเรา ย่อมฟัง เสียงของเรา
องค์พระเจ้า ดำรัสเป็น ผู้เลือกสรร
เรียกตามชื่อ คือให้เดิน ไปพร้อมกัน
รู้จักมัน และมันก็ เดินตามเรา”

(เทียบ ยน.10:27)

โอชุมพาบ ภาเบิก ถูกขั้ววันใหม่
นำแกะไป โกล้แหล่งน้ำ ตามหุบเขา
หากแกะคือ คือหลงหาย โกลล่าเนา
โปรดบรรเทา เอาใจใส่ ไม้ติดตาม

เปรียบแกะร้อย หายนับเหลือ แก้อลิบแก้ว
ละพวกเขา เอาใจผูก หนึ่งลูกหาย
เมื่อยามพบ โอบแขนบอ กยกท่วมกาย
เสมือนตาย หายฟื้น คืนกลับมา

พระเจ้าทรง เป็นผู้ เลี้ยงดูข้าฯ
พลีชีวา พระกรุณา มากเหลือล้น
“มอบชีวิต นิรันดร แก่แกะตน” (ยน. 10:28)
ประจักษ์บน ทางเขน เป็นบูชา

พระฉบับ ชุมพาบบาล ผู้แสนดี
ทรงปราณี มอบไว้ ให้สนอง
ปกป้อง พิทักษ์ เคียงประคอง
ตามครรลอง Bonus Pastorum

ซีดีเพลงชุด
“เสียงจากเทว”
วางจำหน่ายแล้ววันนี้
ติดต่อได้ที่
วิทยาลักษณ์ แสงธรรม

.....
ความหมายที่มาของ คำว่า **“นายชุมพาบบาลที่ดี”** (อันเนื่อง
มาจากรูปแบบของสารฉบับนี้)
.....
ที่มา ความหมายของคำว่า “นายชุมพาบบาลที่ดี” มา
จากการฟื้นฟูกระบวนการอบรมของสามเณรลัยแสงธรรมที่
มุ่งให้ในปี ค.ศ. 2011 นี้เป็นปีแห่งการฟื้นฟูให้บรรดาสามเณร
ได้มีความสำนึก ตระหนัก และมีความเชื่อ จนเป็นเอกลักษณ์
และบุคลิกภาพของนายชุมพาบบาลที่ดี เป็นที่ปรากฏ มีจิตใจ
ที่อ่อนโยนและเห็นใจ ฯลฯ หล่อหลอมเอกลักษณ์ของพระ
คริสตเจ้า นายชุมพาบบาลที่ดี

.....
หนึ่งปีการศึกษาที่กำลังจะผ่านพ้น เปรียบ
เหมือนบันไดที่จะก้าวสู่ขั้นต่อไป ขอขอบคุณ
ทุก ๆ กำลังใจในการเดินทาง คณะผู้ให้การ
อบรม, ครูบาอาจารย์, เจ้าหน้าที่, พนักงาน,
รุ่นพี่, เพื่อน ๆ, รุ่นน้อง และที่สำคัญที่สุด
คือ องค์พระเป็นเจ้าผู้ทรงประทานทุกสิ่งให้กับผม
“Deus Semper Maior” (God is always GREATER)

บรรณาธิการ

ภาพนายกลโมสรนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2010

สวัสดิ์พี่น้องนักศึกษาทุกคน ก็
ต้องขอขอบคุณพี่น้องนักศึกษาทุกคนที่
ได้ให้ความร่วมมือในกิจกรรมทุกกิจกรรม
ของฝ่ายกิจการนักศึกษา และขอให้พี่น้อง
นักศึกษาได้มีความสุขในการเจริญชีวิต
ในรั้วของวิทยาลัยแสงธรรมตลอดไป

ขอพระเจ้าจงได้รับการสรรเสริญ
นาย ฌฐพงษ์ แสนสุริวงศ์

ภาพอธิการบดี

Bonus Pastor.....นายชุมพาบบาลที่ดี.....เป็นคำ
ที่มีความหมายต่อสามเณรและผู้ให้การอบรมใน
บ้านเณรแสงธรรมของเราเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นการเน้น
การอบรมอย่างเข้มข้นและต่อเนื่อง ให้บรรดาสามเณร
เกิด "จิตสำนึก ความตระหนัก และ มีความเชื่อ จนเป็น
เอกลักษณ์และบุคลิกของนายชุมพาบบาลที่ดีเป็นที่ปรากฏ
มีจิตใจที่อ่อนโยน.....เห็นใจ ตามแบบอย่างของพระ
คริสตเจ้า.....นายชุมพาบบาลที่ดี" เป้าหมายนี้จะบรรลุได้ก็โดย
การที่สามเณรได้เข้าสู่กระบวนการอบรมทั้งในรูปแบบของการ
อบรมตนเอง และการอบรมภายในบ้านเณรหล่อหลอมตนเอง
ให้เกิดเอกลักษณ์ของนายชุมพาบบาลที่ดี นั่นคือ...บรรดาสามเณร
จะต้องเจริญชีวิตอย่างเอาจริงเอาจังด้านชีวิตจิตที่ใกล้ชิดกับพระ
คริสตเจ้า "เรียนรู้" และ "รัก" ที่จะปฏิบัติหน้าที่ "นายชุมพาบบาลที่
ดี" โดยผ่านทาง การดำเนินชีวิตท่ามกลางเพื่อนพี่น้อง ฝึกฝนชีวิต
ผู้อภิบาลอย่างเข้มข้นซึ่งเป็นการฝึกฝนไปพร้อมกับกระบวนการ
ไตร่ตรองชีวิตของตนเองตลอดเวลา สามเณรในวันนี้ก็คือพระสงฆ์
ในอนาคต ชีวิตและหน้าที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งก็คือ พระสงฆ์
จะต้องปฏิบัติตนเป็นนายชุมพาบบาลที่ดีตามแบบพระคริสตเจ้า สิ่ง
ต่างๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร มิใช่รอให้สร้างและให้เกิดขึ้นได้
วันนั้น...แต่บรรดาสามเณร และรวมทั้งผู้ให้การอบรมได้ตระหนัก
อย่างแท้จริงว่าจะต้องเสริมสร้างให้ "ความเป็นนายชุมพาบบาลที่ดี
ตามแบบอย่างของพระคริสตเจ้า" เริ่มขึ้นในตัวตนแต่ละคนในวัน
นี้ และที่สำคัญคือจะต้องทำให้ชีวิตจิต และบุคลิกของการเป็นนาย
ชุมพาบบาลที่ดีนั้นเป็นตัวตนของแต่ละคนอย่างยั่งยืนตลอดไป.....

คุณพ่อชาติชาย พงษ์ศิริ

ภาพนายกลโมสรนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2011

ความคาดหวังของผม เป็นความคาดหวังเดียว
กับที่สมาชิกชาวแสงธรรมมี คือ การเห็นความเป็นน้ำ
หนึ่งใจเดียวกัน ในวิทยาลัยแสงธรรม ซึ่งเป็นหัวใจหลัก
ในการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยผ่านทางกิจการที่จะ
เกิดขึ้นในปีการศึกษาหน้า

ผมขอขอบคุณ สำหรับความไว
วางใจที่ให้มีส่วนร่วมในการทำให้ความ
คาดหวังนั้นเป็นจริง และผมไม่สามารถ
ทำอะไรได้ หากขาดความร่วมมือจาก
นักศึกษาทุกท่าน

“กิจการมีหลายอย่าง แต่มี
พระเจ้าพระองค์เดียว ผู้ทรงกระทำทุกอย่างใน
ทุกคน” (1คร 12:6)

นาย สุทธิพงษ์ สุขสำราญ
นายกสโมสรนักศึกษา ปีการศึกษา 2554

สารสโมสรนักศึกษาวิทยาลัยแสงธรรม

20 ม.6 ถ.เพชรเกษม ต.ท่าข้าม อ.สามพราน จ.นครปฐม 73100

โทร. 02-429-100-3 แฟกซ์. 02-429-0819

E-mail: studentclub@saengtham.ac.th

สิ่งตีพิมพ์

เจ้าของ : วิทยาลัยแสงธรรม

ที่ปรึกษา : บาทหลวงชาติชาย พงษ์ศิริ,
บาทหลวงอดิศักดิ์ พรงาม, บาทหลวงธรรมรัตน์ เรือนงาม,
บาทหลวงบุญเลิศ สร้างกุศลในพสุธา

กองบรรณาธิการ : นายพลาพล ลิ้มสุธาโกชน

ศิลปกรรม : นายคณินทร ล้อคำ

พิสูจน์อักษร : นายภูมเรศ ภูผา

จัดส่ง : สมาชิกชมรมประชาสัมพันธ์